

„Mnozí v něho uvěřili“

Hošťálková 2. 4. 2017

Písně: 213, 166, 394, 426, 686

Čtení z Písma: ep.Filipenským 2, 1 - 11; ev.Jana 8, 21 - 30

Text kázání: ev. Jana 8, 26b - 30

Milí bratři a sestry,

Ježíš je v chrámě. Stojí blízko chrámové pokladnice a živě diskutuje s farizeji. Shlukli se kolem něj a ostře na něj doráží. Obviňují jej z nepravdy. Nemohou, nebo nechtějí pochopit, že jejich Bůh, kterému v chrámě přináší své liturgické modlitby i oběti, před kterým předčítají slova Zákona a před nímž se koří, může být zároveň také Ježíšovým Otcem. Ne to je nemožné, to je jasné rouhání. A toho, kdo toto říká, je třeba umlčet. Zanedlouho je již také vidíme sbírat po zemi kameny.

Tito lidé toho měli z Boha a Božího Zákona ve svých hlavách tolik! Ale na druhé straně - tak málo z něj měli ve svých srdcích, že jim musí Ježíš s lítostí povědět: **„Neznáte ani mě ani mého Otce“**. Možná, že nám to zní v této chvíli dost podivně. Je to vůbec možné? Ovšem i my musíme přiznat, že nám to zní také dost povědomě, že takových lidí „dost v hlavě, ale málo v srdci“ je i dnes v křesťanských společenstvích docela dost; něco o Ježíši ví, při různých příležitostech se k němu též hlásí. Zpívají také: „*Důvěřuj se v Pána*“, „*Můj Ježíš, mé jest žítí*“, „*Tvůj, Pane, jsem*“; modlí se také modlitbu Páně: „*Otče náš...*“ A přece je možné, že neznají ani Boha ani Ježíše, ani s ním ještě pořádně nezačali. To je tragedie! Ptáme se: Jak takovým lidem Boha a Ježíše vlastně dosvědčit?

Ježíš se těchto lidí nezříká, pokračuje s nimi v rozhovoru, čteme: **„Opět jim řekl“**. Třebaže jeho oponenti měli ve Starém zákoně to nejpřesnější poznání, Ježíš na to příliš ohled nebere, svobodně jim poví do očí: **„Vy jste zdola,... vy jste z tohoto světa.“** Tedy - vy jste mým protikladem, pravým opakem, protože: **„Já jsem shůry,... já nejsem z tohoto světa.“** Jejich suché biblické vědění na jedné straně a na straně druhé Ježíšův živý vztah s Bohem Otcem nemá mezi sebou žádnou styčnou plochu. A proto pro ně platí, co je napsáno ve 40. žalmu: **„Obětní hod ani oběť přídavnou sis nepřál“**. A též slovo z žalmu 51: **„Oběť, kterou bych dal, se ti nezalíbí... Zkroušený duch, to je oběť Bohu. Srdcem zkroušeným a zdeptaným ty, Bože, nepohrdáš!“**

Avšak takového Ježíše, toho, u kterého by mohli složit své hříchy, oni neakceptují. Vždyť ale pro Boha tolik dělají, tolik toho pro něj musí unést! Ale provinění a hřích vůči Bohu není možné srovnat ani těmi největšími finančními dary v kostele, ani jakoukoliv horečnou aktivitou v církvi. Naše dobré svědomí před Bohem si nemůžeme nijak zasloužit ani vykoupit. Je zde jen jediná možnost jak být osvobozen od vlastní svázanosti s hříchem a tou je - Ježíš Kristus. Jen on to může učinit; může se to stát jen skrze něj. To, co kdysi dávno napsal prorok Izaiáš (53, 4-5): **„Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal,... on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost“**, platí stále a je vztaženo na Ježíše, Mesiáše.

Tomu smíme věřit, na to se smíme spolehnout. Ježíš, Syn živého Boha je tím, který může, chce a odpouští hříchy. Jistěže, také my lidé umíme mnoho dobrého vykonat a můžeme se vykázat mnohými dobrými kvalitami. A přece, dokud se naplno nepřihlásíme ke Kristu, Synu živého Boha a k Bohu, Otci živého Krista, zeje mezi námi a jím propast. Zde je patrně tažená nejtvrďší dělící čára, když Ježíš říká: **„Vy jste zdola, já jsem shůry. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z tohoto světa.“** Tato dělící čára prostupuje a je vedena skrze naše dobré přátelské nebo příbuzenské vztahy, možná též skrze rodinu nebo dokonce manželství. Kdo se naplno nepřizná k Synu Božímu, tomu Ježíš jednoduše říká: **„Jestliže neuvěříte, že já to jsem, zemřete ve svých hříších.“**

To, co začíná **„zdola“**, zde na zemi, se stane ještě jednou patrným a pro všechny viditelným, když Ježíše ti, kteří v něj uvěřit nechtějí, pověsí - **„vyvýší“** na kříž. Až budou mnozí stát pod křížem a budou Ježíši hledět do tváře, pak prohlédne a přizná se k Ježíši i římský setník: **„On byl opravdu Boží Syn!“** Avšak Ježíšovi oponenti mu stále ještě nechtějí rozumět že právě on je tím seslaným od Boha. Na jejich opětovnou otázku: **„Kdo jsi ty?“**, je tedy Ježíš velmi konkrétními slovy vykáže do jasných hranic: **„Co vám od začátku říkám!“** Nyní mají nejlepší příležitost vzít jeho slova vážně a poznat jej na základě jeho jasné odpovědi, nejlepší příležitost konečně se k němu přihlásit jako k Tomu, kterého až doposud neustále vyhlíželi a očekávali, jako k Bohem seslanému Mesiáši. Možná to byla pro mnohé z nich **poslední příležitost** osobního setkání s Ježíšem, Synem živého Boha, ke kterému se ve svých modlitbách stále obraceli.

Je možné, že pro Ježíšovy protivníky bylo tenkrát již příliš pozdě. To nám ale nemá být ničím jiným než naléhavým varováním, abychom na tom nebyli podobně. Každé setkání s Ježíšem a jeho živým Slovem a oslovením, je v životě člověka vždy zásadní a rozhodující událostí; je chvílí, ve které se pokaždé rozsuzuje, jestli bude pro nás toto setkání znamenat zisk nového života, nebo jeho ztrátu. Jestliže jej Ježíšovi oponenti poznají až jako vyvýšeného a na pravici Boží sedícího, pak již bude příliš pozdě. Pak budou pro své hříchy odsouzeni.

Ježíšovo vyvýšení do království jeho Otce však začíná zde na zemi jeho **„vyvýšením“**, pověšením na kříž. A udělá to člověk vlastníma rukama: **„Teprve až vyvýšíte Syna člověka, poznáte, ...“** V tomto okamžiku nebeský Otec ještě naposledy vztáhne své laskavé ruce k těm, kteří budou jeho Syna věšet na kříž - k člověku, aby jej i v této události k sobě ještě přitáhl. On však vztáhne své ruce také po svém Synu, aby jej pozvedl a vyvýšil - skrze smrt, vzkříšení a nanebevstoupení. Pak se jim stane jasným, že tento Bůh se rovnal tomu, který stál ještě nedávno před nimi a hovořil s nimi. Ježíš to říká v této chvíli jednoznačně: **„poznáte, že já jsem to.“** **„Já jsem“** nebo také **„ten, který jsem“** je ve Starém zákoně nejvyšším označením pro Boha, tak se představil také Mojžíšovi: **„Jsem, který jsem“**.

A protože Ježíš je - jako Bůh - **„ten, který je“**, který trvá navěky, nemůže být ani on zahlazen, smrtí zničen. Se svým Otcem je zde na zemi, stejně tak jako v nebeském království sjednocen - v naprosté jednotě. V tomto nepřerušném a nezlomném sjednocení s Otcem zůstane také v onom **„údolí stínu smrti“**, kterým má projít když jej jeho oponenti a protivníci, **„vyvýší“** na kříž. Jim to ovšem **nezůstane skryto**, jeho Otec jej před jejich očima učiní zřejmým.

Stane se tak pro několik jemu blízkých již brzy po jeho vyvýšení na kříž. Bude slavně vzkříšen a pak k němu budou přitaheni mnozí další - **„mnohé přitáhne k sobě“** - a obzvláště to prožijí po seslání Ducha svatého. Plni údivu naplno poznají

pravdu o Ježíši - že totiž během své pozemské pouti nikdy nic neřekl ani neučinil sám od sebe, ale vždy jen to, jak jej „**naučil jeho Otec**“ a k čemu jej On pověřil. Od cesty, která mu byla určena, jej neodvede ani jeho vlastní kříž. Vždyť ví, že také v těchto nejtemnějších hlubinách a nejtěžších hodinách jeho života, je s ním jeho Otec. „**Ten, který mě poslal, je se mnou.**“

Neopustí jej ani v Getsemane, ve chvílích hlubokého modlitebního zápasu - pošle svého anděla, aby mu „**dodával síly**“ (Lk 22,43). Bůh jej neopustil, protože ani on neopustil svého Otce. V bezmezném poslušnosti neudělal ani jeden úkrok stranou. Proto může apoštol Pavel Filipenským napsat: „**On ... v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše...**“ Tato pokojná jistota, kterou byl Ježíš navzdory veškerému utrpení završené smrtí, prostoupen, hovoří o jeho vztahu k Bohu svému Otci sama za sebe.

A ono se to neminulo svým účinkem. Jeho neotřesitelná jistota v (po lidsku) tak hluboké bezmoci, přivede mnohé k přemýšlení. A mnozí **již nyní** nemohou jinak, než uvěřit jeho slovům. Chránová stráž, která je vyslána, aby Ježíše předvedla před velekněze a farizeje, se vrátí bez Ježíše avšak se slovy: „**Nikdo nikdy takto nemluvil!**“ (7,46). „**Když takto mluvil, mnozí v něho uvěřili**“ - sděluje evangelista Jan. A tím, že uvěřili tomu, co říkal, se nakonec mnozí dostali k osobní víře v něj - **Syna živého Boha.**

Možná to máme my se svou vírou nebo i uvěřením dnes lehčí než Ježíšovi současníci, jeho židovští posluchači tenkrát. My již z Nového zákona známe, že Ježíš přišel na svět jako Boží Syn. Na Velký Pátek přicházíme k bohoslužbám a již dopředu víme, že On, Ježíš, v poslušnosti k Bohu a z lásky k nám, lidem, zemřel na kříži. A každá neděle nás upomíná na to, že Ježíš byl vzkříšen z mrtvých, že žije a panuje. Patříme tedy také k těm, o kterých je Janem napsáno a dosvědčeno: „**mnozí v něho uvěřili**“?

Amen.